

At fvenste Fiskere ere gaaede iland paa Anholt for at grave Orm til Agn, forekommer mig ikke at være nogen Forbrydelse, naar de ikke dermed begaa andre Forseelser. Det er ikke Andet, end hvad der ofte finder Sted ved Landets Kyster, men isvrigt drives Krogfiskeriet kun i saa ringe Udstrækning heroppe, at denne paaklagede Graaving efter Orm ikke kan have noget videre Omfang.

De tilsendte Skrivelser remitteres herved.

Til Indenrigsministeriet.

J. Vardenflet h.

E.

Chefen for Kanonbaaden „Gauh.“ Korsør, den 29de Mai 1880.

Til nærmere Forklaring af et fra mig idag til Ministeriet indsendt Telegram angaaende den af Aviserne meddelte Efterretning om tybste Fiskeres Landgang paa Eggholmen og Dverfald paa Cieren, Proprietair Møller, skal jeg tillade mig at oplyse, at jeg har undersøgt Sagen idag paa Stedet og fundet den høist ukorrekt fremstillet. Tybste Fiskere komme ikke i Store Belt, men der har i nogle Dage ligget et Par tybste Fiskeoptjebere ved Eggholmen for at handle med vore egne Fiskere. Et Par Mænd fra disse Kvæser være gaaede iland paa Den, hvor de isvrigt ogsaa være komne for at Kjøbe Proviant, og havde tilvendt sig nogle Fugleæg; de bleve herfor maaste vel eftertryffeligt tilretteviste af Hr. Møller, ved hvilken Leilighed der er faldet nogle Slag paa begge Sider, uden at Hr. Møller har angivet Sagen for Politiet eller har ønsket den bragt offentlig frem.

Til Indenrigsministeriet.

J. Vardenflet h.

F.

Chefen for Kanonbaaden „Gauh.“ p. t. Store Belt, den 9de Juni 1880.

Da Kanonbaaden i den sidste Tid har opholdt sig i Farvande, hvor enten selve Slabvaadfiskeriet drives, eller hvor de Fiskere, der benytte denne Fiskemethode, have hjemme, og da jeg har bragt i Erfaring, at den Tvist, der længe er ført rundt om imellem Autoriteter og Fiskere, eller Fiskere indbyrdes, om Slabevaadfiskeriets Lovlighed og Skadelighed, for ganske nyligt og navnlig foranlediget af nogle Fiskerebestanders Konfiration i Nakkfjords Fjord, atter er bleven forebragt Ministeriet, tillader jeg mig igjennem det Efterfølgende kortelig at belyse det Standpunkt, som denne Sag for Diebliffet faktisk indtager.

Jeg skal ikke paany fremhæve Beviserne for det ulovbundne Vaadfiskeris Udelæggelse af vor Fiskebestand; da Ministeriet i det sidst forelagte Fiskerilovforslag selv har foreslaaet Bundslabevaadene affskaffede paa dansk Epterritorium og de svrige Vaad forviste af Fjordene, er jo Ministeriets Anskuelse herom ogsaa tilkjendegiven, selv om senere tilkomne Omstændigheder kunne have modificeret den noget. Da imidlertid, efterhaanden som Vaadfiskernes Antal er tiltaget, og Fiskemængden proportionelt hermed aftagen paa de Steder, hvor Fiskeriet har været drevet, søge Vaadfiskerne naturligvis hen til de tiloversblevne Steder, der ikke have været prøvede før, og saaledes ere de isjor og navnlig iaar komne ind paa Nakkfjords Fjord, et Farvand, der som saa mange andre nu opfiste Fjorde burde være forbeholdt Fiskeriet med staaende Redskaber, hvilket ogsaa af de tilgrændsende Sognes Beboere her drives efter en forholdsvis stor og fremadskridende Maalestok. Da det er afgjort, at Vaadfiskeriet og Fiskeriet med staaende Redskaber ikke kunne drives ved Siden af hinanden, og at det sidste Fiskeri er nødsaget til at vige Pladsen for det førstnævnte, for ikke at de ubsatte Redskaber skulle blive øde-